

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.B., Ev. č. X, nar. ..., st. příslušnost Ukrajina, t. č. v X, *zastoupený ustanoveným zástupcem JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem, se sídlem Kralovice, Masarykovo nám. 1*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2017, č. j. OAM-155/LE-LE05-LE26-PS-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu o jeho zajištění a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba jeho zajištění stanovena do 8. 2. 2018.

V podané žalobě žalobce nejprve namítal, že žalovaný nesprávně aplikoval v předcházejícím správním řízení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v návaznosti na to i § 46a odst. 5 zákona o azylu a dále nesprávně posoudil možnost použití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Dle žalobce nebyly mimo jiné splněny podmínky pro rozhodnutí žalovaného. V návaznosti na uvedené žalobce dále namítal, že dále žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také „správní řád“), § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu, § 52 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k uvedenému bylo porušeno i ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v

souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Napadené rozhodnutí, resp. výroky tohoto rozhodnutí proto žalobce považoval za nezákonné.

Žalobce opakovaně konstatoval, že nebyly splněny zákonné důvody pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nebyla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. V této souvislosti poukazoval žalobce na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy citoval úsek napadeného rozhodnutí vztahující se k posouzení účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce měl za to, že na základě v napadeném rozhodnutí uvedených skutečností nelze učinit závěr, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, či si v ČR legalizovat pobyt. Dále žalobce poukazoval na to, že žalovaný činil závěry i ohledně žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (dokonce ještě před vydáním rozhodnutí), kdy dovozoval, že žalobce ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění, kdy dle žalovaného o tom svědčí i skutečnost, že ani ve své žádosti o mezinárodní ochranu žádnou konkrétní hrozbu pronásledování, či vážné újmy vůči své osobě neuvedl. S uvedeným tvrzením žalobce zásadně nesouhlasil, považoval jej pouze za domněnky žalovaného a poukazoval na to, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl pravdivě dle svého názoru relevantní, závažné a konkrétní skutečnosti.

Žalobce dále konstatoval, že uvedl již po svém zajištění, následně i při pohovoru v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a i nyní uvádí, že v ČR se zdržuje, resp. zdržoval (do svého zajištění) na adrese ..., kdy na této adrese žije i jeho přítelkyně M.M., nar. ..., st. př. Ukrajina, která má v ČR povolení k trvalému pobytu a se kterou se chtějí vzít. Uvedl, že uvedená přítelkyně je momentálně na Ukrajině a že se bude vracet. Ohledně své výpovědi do protokolu na Policii ČR po svém zajištění uvedl a i nyní uvádí, že byl tehdy ve stresu (byl poprvé zadržen policií) a protokol podepsal, aniž by jej četl a aniž by věděl, co tam bylo. Žalobce v této souvislosti dále tvrdil, že do protokolu na Policii ČR po svém zajištění např. neřekl, že se chce co nejdříve vrátit na Ukrajinu.

Žalobce dále poukazoval na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 06. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. Žalobce měl za to, že se uvedený rozsudek zabýval odlišným případem, kdy osoba, které bylo uloženo zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zejména mařila již předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, která jí byla udělena a na Ukrajině pobývala krátce před výsledkem po jejím zajištění. Také pobývala v ČR neoprávněně podstatně delší dobu, než žalobce.

Žalobce dále namítal, že i přesto, že dle jeho názoru nejsou splněny podmínky pro aplikaci uvedeného ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, resp. nenastaly důvody uvedené v tomto ustanovení, nezabýval se žalovaný dostatečně ani možností použití zvláštních opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu. Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 06. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 na který poukazoval žalovaný, mimo jiné uvádí, že zvláštní opatření (dle ustanovení § 47 zákona o azylu) lze považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky -

bez fyzického zajištění žadatele. Dále uvedený rozsudek v této souvislosti mimo jiné uvádí, že ministerstvo má povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46a odst. 1, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky, a že při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění a že zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti. V této souvislosti (použití zvláštních opatření) uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu přiměřeně odkazuje také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění (odst. 32 a 36) s tím, že byt' se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná. Ze závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu uvedeného v předchozí větě pak mimo jiné vyplývá, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále také „zákon o pobytu cizinců“) paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Uvedenými důvody jsou, že cizinec nevcestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) a že cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného je patrné, že i při velmi závažném porušení povinností cizince uložených mu v rámci vyhošťovacího řízení není vyloučeno použití zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je třeba uvést, že žalobce žádné povinnosti v rámci vyhošťovacího řízení neporušil. Dále je třeba také uvést, že žalobci v minulosti žádné vyhoštění uloženo nebylo. Žádné předchozí rozhodnutí o vyhoštění (soudním či správním) tedy nemařil.

Žalobce uváděl a prohlašoval, že v žádném případě nemá v úmyslu mařit rozhodnutí o svém vyhoštění, a to ani v případě negativního rozhodnutí v soudním řízení vedeném na základě žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Dále považoval žalobce za důležité, že má zajištěný v ČR pobyt na adrese ..., kdy na této adrese žije i jeho přítelkyně M.M. Žalobce má tedy v ČR osobní vazby, bydliště a zázemí, což lze dle žalobce považovat mimo jiné za záruku, že bude zajištěna jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o jeho vyhoštění v případě negativního rozhodnutí v soudním řízení vedeném na základě žaloby proti uvedenému rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany. Z výše uvedeného je dle názoru žalobce patrné, že i v případě, kdyby nastaly důvody uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (které však dle názoru žalobce nenastaly), nebylo by vzhledem ke shora uvedeným konkrétním skutečnostem vztahujícím se k žalobci s přihlédnutím k závěrům shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu a shora uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přípustné a muselo by být aplikováno zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.

V návaznosti na shora uvedené měl žalobce za to, že žalovaný porušil v předcházejícím správním řízení ustanovení § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (a to v rozsahu, který je nezbytný

pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu). Žalobce v této souvislosti uvedl, že žalovaný se mimo jiné nezabýval ve vztahu ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu tím, že žalobce žádné povinnosti v rámci současného řízení o správním vyhoštění neporušil, nemařil současné rozhodnutí o správním vyhoštění, ani v minulosti žádné rozhodnutí o vyhoštění (správní nebo soudní) nemařil.

Žalobce dále namítal, že žalovaný se nezabýval ve vztahu ke shora uvedeným ustanovením zákona o azylu osobními poměry žalobce, tedy zejména jeho osobními vazbami bydlištěm, kde žije jeho přítelkyně, vztahem s touto přítelkyní, kterou si chce vzít (viz výše), resp. tyto poměry v předcházejícím řízení nezohlednil. Podle žalobce skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebyl zjištěn mimo jiné proto, že žalovaný porušil, jak bylo uvedeno shora i další ustanovení správního řádu, a to mimo jiné ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil mimo jiné veškeré okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a pečlivě nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce, dále porušil ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V této souvislosti žalobce uvedl, že žalovaný zejména neobstaral potřebné podklady vztahující se mimo jiné k tomu, že žalobce žádné povinnosti v rámci současného řízení o správním vyhoštění neporušil, nemařil současné rozhodnutí o správním vyhoštění, ani v minulosti žádné rozhodnutí o vyhoštění (správní nebo soudní) nemařil. Tyto podklady mohl žalovaný obstarat mimo jiné lustracemi v příslušných evidencích, ať již sám nebo např. v součinnosti s Policií ČR, či Ministerstvem spravedlnosti, nebo provedením dotazů v rámci součinnosti s Policií ČR. Informace tím získané měl pak v rámci správního řízení provést k důkazu. Žalobce dále uvádí, že žalobce porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu shora uvedených ustanovení zákona o azylu a to zejména ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a ustanovení § 47 zákona o azylu, a to i s ohledem na shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce dále poukazoval mimo jiné hlavně na to, že žalovaný neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proč se nezabýval ve vztahu k uvedeným ustanovením zákona o azylu shora uvedenými skutečnostmi, tedy tím že žalobce žádné povinnosti v rámci současného řízení o správním vyhoštění neporušil, nemařil současné rozhodnutí o správním vyhoštění, ani v minulosti žádné rozhodnutí o vyhoštění (právní nebo soudní) nemařil a dále uvedenými osobními poměry žalobce.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem byl žalobce přesvědčen, že žalovaný porušil, resp. nesprávně aplikoval v předcházejícím správním řízení shora žalobcem citovaná ustanovení zákona o azylu a správního řádu.

Napadené rozhodnutí tedy považoval za nezákonné v celém jeho rozsahu, za nepřezkoumatelné a věcně nesprávné.

Žalobce navrhoval provést k důkazu rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 24. 10. 2017, č. j. OAM-155/LE-LE05-LE26-PS-2017; - spisový materiál Ministerstva vnitra České republiky vedený pod č. j.

OAM-155/LE-LE05-LE26- PS-2017, rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ve věci mezinárodní ochrany ze dne 08. 11. 2017, č. j. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017; spisový materiál Ministerstva vnitra České republiky vedený pod č. j. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017, - výpověď žalobce.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že vztah s družkou žijící v České republice žalobce poprvé uvedl až v průběhu následného řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu předchozích řízení nic takového netvrdil; netvrdil to tedy ani při výsledku na policii, který vyústil ve vydání rozhodnutí Policie České republiky čj. KRPA-374139-19/ČJ-2017-000022 ze dne 14. října 2017, kterým byl žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců v důsledku svého protiprávního jednání, a rozhodnutí Policie České republiky čj. KRPA-374139- 16/ČJ-2017-000022 ze dne 14. října 2017, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v trvání tří let. Pouze tvrdil, že k bydlišti v Praze ho nic neváže a může se kdykoliv odstěhovat, že v ČR nemá žádné ekonomické vazby, ani nemá pracovní povolení, a že se proti rozhodnutí o zajištění či vyhoštění nebude odvolávat, protože chce odcestovat co nejdříve domů za svou rodinou, tj. za svojí přítelkyni a synem. V žalobě zmiňované vazby na přítelkyni žijící v České republice tak tedy vůbec nekorespondují se zjištěným stavem věci v průběhu správního řízení. Posouvají tak důvody zajištění žalobce mimo obsahovou rovinu jeho sdělení a konstruují zdůvodnění postrádající jakoukoli bližší konkrétní oporu ve správním spise. Takový postup v řízení před soudem se v návaznosti na rozhodnutí o zajištění - tedy na předcházející negativní výsledek správního řízení pro žalobce - nutně jeví jako účelový s cílem posunout obsah jeho výpovědi novým směrem i za cenu jejího nepřipustného rozšíření a dosáhnout tak pro žalobce příznivějšího výsledku řízení.

K další námitce žalobce, která se prolíná celým obsahem žaloby, a kterou žalobce odůvodňuje nárok na uložení zvláštního opatření, je tvrzení, že žalobce žádným způsobem nikdy nemařil výkon správního vyhoštění. Z toho pak vyvozuje svoji trestní bezúhonnost, spolehlivost, zájem být nápomocen v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a řadu dalších a dalších pozitivních vlastností a schopností. Žalovaný však v této souvislosti zdůraznil, co žalobce zamlčuje, že žalobce pobýval a pracoval v ČR (zjevně nelegálně) již od března 2009, přičemž o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po svém zadržení policií, po uložení správního vyhoštění a po svém zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců, tj. po více než 8 letech nelegálního pobytu na území ČR. Přestože se během tohoto období mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu, podal ji teprve poté, co byl zadržen a bylo mu správním rozhodnutím uloženo vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. K tomu, aby mohl setrvat na území ČR a pracovat zde, byť nelegálně, si dokonce opatřil za úplaty a pokoutně padělané rumunské doklady totožnosti, kterými se také prokazoval a vydával se za jinou osobu, občana EU, kdy si musel být vědom protiprávnosti svého jednání tím spíše, že tyto doklady byly personalizovány s jeho fotografií na dvě různé totožnosti. Právě s ohledem na shora uvedené je při hodnocení všech skutečností v jejich souhrnu zřejmé, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou teprve po

svém zadržení a následném zajištění Policií ČR podal nejen účelově, aby v České republice mohl setrvat co nejdéle, což ostatně sám potvrdil, když v žalobě tvrdí, že přes existenci rozhodnutí o správním vyhoštění i tak hodlá realizovat rodinný život s přítelkyní na sdělené adrese v ČR a nemá tedy zájem se z této adresy nikam stěhovat (přitom dříve tvrdil, že hodlá odjet zpět na Ukrajinu, neboť zde nemá žádné rodinné, ekonomické ani sociální a kulturní vazby, a proto se ani nebude odvolávat), ale i s cílem mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Je tedy zřejmé, že žalobce, a to dlouhodobě, narušoval právní řád České republiky, když na jejím území setrval řadu let nelegálně, prokazoval se padělanými doklady totožnosti, a byl také na území ČR nelegálně zaměstnán bez pracovního povolení, přičemž, jak vyplynulo z jeho výpovědi, tak činil zcela vědomě. Na základě padělaných dokladů a na falešnou totožnost si dokonce podle svých slov v ČR založil bankovní účet, čímž se dopustil dalšího protiprávního jednání, neboť uvedl v omyl dotčený bankovní ústav. Z jednání žalobce je tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je skutečně účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

Žalovaný v této souvislosti odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. prosince 2016, č. j. 44 A 24/2016 – 16, kde se soud mimo jiné zabýval účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které mimo jiné směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu podle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy mimo jiné znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) - 4 - zákona o azylu tedy není pouze zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit i jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný je tedy přesvědčen, že s možností uložit žalobci zvláštní opatření se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal a zdůvodnil, proč žalobci není možné uložit.

K tomu žalovaný navíc uvedl, že ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany již dne 8. listopadu 2017 rozhodl, a to rozhodnutím čj. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017 (právní moc dne 9. listopadu 2017) tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se pak vypořádal i s tvrzením žalobce ohledně jeho vztahu s přítelkyní, kdy vysvětlil, proč není možné tento vztah považovat za skutečnost azylově relevantní.

Závěrem tedy žalovaný sděluje, že se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s důvody, pro které nebylo možné žalobci uložit zvláštní opatření, a proč je třeba jej zajistit.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli ústní jednání k projednání věci do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Ze správního spisu vyplývají tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Dne 21. 10. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, v níž pouze uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, protože se nemá kam vrátit a bojí se o svůj život.

Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, (dále jen „OPKPE Praha“) ze dne 14. 10. 2017, č. j. KRPA-374139-19/ČJ-2017-000022 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Z uvedeného rozhodnutí Policie ČR vyplývá, že důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že se dne 14. 10. 2017 hlídce OPKPE Praha při pobytové kontrole ve vestibulu metra Opatov v Praze 4 prokázal průkazem totožnosti Rumunska na totožnost B.T., nar. ..., st. přísl. Rumunsko. Kontrolou tohoto dokladu vzniklo podezření ohledně jeho pravosti. Žalobce následně na místě kontroly přiznal, že je ukrajinské státní příslušnosti a svůj cestovní doklad má na adrese ... Zde byl následně žalobcem předložen cestovní doklad na jméno B.T., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, s platností do 5. 6. 2012. Vedle tohoto dokladu byl také u žalobce nalezen rumunský řidičský průkaz č. 10001188263S na jméno M.T., nar. ... st. přísl. Rumunsko, o kterém žalobce sdělil, že jej dostal k rumunskému průkazu totožnosti. Žalobce byl zadržen a eskortován na pracoviště

OPKPE Praha, kde nebyl lustrací v příslušných evidencích Policie ČR zjištěn žádný záznam, bylo tedy zjištěno, že pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Průkaz totožnosti i řidičský průkaz státního příslušníka Rumunska, kterými prokázal, byly podrobeny odbornému zkoumání pravosti a bylo zjištěno, že se v obou případech jedná o celkové padělky. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, v němž mu bylo dne 14. 10. 2017 správním rozhodnutím OPKPE Praha č. j. KRPA-374139-16/ČJ-2017-000022 uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen EU), byla stanovena na 3 roky a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění.

Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 14. 10. 2017 žalobce mj. sdělil, že vstoupil do schengenského prostoru dne 19. 3. 2009 a ten samý den přicestoval do ČR bez jakéhokoliv víza nebo oprávnění k pobytu, pouze na základě maďarského povolení k malému pohraničnímu styku. Uvedl, že přicestoval do ČR kvůli práci, a to i přes to, že nebyl držitelem pracovního povolení, a žil různě v Praze a jejím okolí, nyní bydlí v pronajatém bytě s dalšími dvěma Ukrajinci, přičemž nemá sepsanou nájemní smlouvu, a peníze na obživu si vydělává na brigádách a na stavbách. Následně vypověděl, že pracuje okolo 40 hodin týdně a nemá sepsanou žádnou smlouvu, také uvedl, že nemá ani žádné pracovní povolení, i když si je vědom, že je potřeba. Uvedl, že fakt, že na své maďarské povolení nemůže cestovat po Evropě, se dozvěděl až dnes. Toto povolení podle něj platilo do 5. 6. 2012 a po skončení jeho platnosti tedy musel řešit nové oprávnění k pobytu, přičemž nějací známí řekli jeho bratrovi na Ukrajině, že mu zařídí rumunské doklady. Žalobce tedy dle svého vyjádření svému bratrovi poslal fotografie, bratr mu přibližně během měsíce tyto doklady zařídil, a nějaký Ukrajinec, jehož žalobce neznal a už jej poté neviděl, je žalobci následně předal v Praze. Následně sdělil, že si je vědom, že v ČR pobýval nelegálně, ale své oprávnění k pobytu nijak neřešil. Dodal, že si myslel, že po dobu platnosti maďarského povolení, tedy do 5. 6. 2012, je na území ČR legálně. Uvedl, že k jeho přechodné adrese v ČR jej nic neváže a může se kdykoli odstěhovat. Dokladem Rumunska se podle svých slov prokazoval, protože byl přesvědčen, že je pravý a nemá žádné jiné doklady. Připustil, že nikdy nežádal o občanství Rumunska, rumunský neumí a v Rumunsku ani nikdy nebyl. Také sdělil, že mu bylo divné, že vlastní průkazy na jiná jména, nevěděl, proč tomu tak je, ale vystupoval pod jménem, uvedeném v padělaném rumunském dokladu totožnosti, a na toto jméno má v ČR také založen bankovní účet. Sdělil, že v EU nemá žádné příbuzné, v ČR nemá ani žádné ekonomické vazby, a ví, že nemá pracovní povolení a pracuje zde tedy nelegálně. Dále uvedl, že v ČR neudrží žádné kulturní ani společenské vazby a nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Pokračoval, že je svobodný, ale na Ukrajině má přítelkyni, bratra a syna. Uvedl, že na území ČR nepáchal trestnou činnost, nepožívá žádné léky ani drogy a je zdravý. Dodal, že se nebude odvolávat proti rozhodnutí správního orgánu, jelikož chce co nejdříve odcestovat domů za svou rodinou.

Nejprve se soud zabýval, zda v posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci § 46 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pro použití předmětného ustanovení je nezbytné kumulativní splnění tří podmínek, přičemž k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

26. 1. 2017, čj. 1Azs 328/2016-28). Soud při svém posuzování především zohlednil závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 4Azs 9/2017-31: *„Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.).* V této souvislosti soud také poukazuje na skutečnost, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle předmětného ustanovení není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016 – 48.

Soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě formuloval a odůvodnil *ony objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal na str. 3 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu dosavadní pobyt žalobce na území ČR od roku 2009; podání žádosti až po 8 letech pobytu na území ČR, a to teprve poté, co byl zadržen policií, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců; absenci snahy legalizovat si pobyt dříve, přestože se žalobce mohl volně pohybovat a dostavit se na příslušné místo k podání žádosti o mezinárodní ochranu; porušování právního řádu, a to především tím, pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu po celých 8 let svého pobytu zde, opatřil si padělané doklady totožnosti a pracoval na území ČR bez platného pracovního povolení; jakož i zakládání žádosti o mezinárodní ochranu na skutečnostech, jež mu musely být známy již dříve, před jeho zajištěním. Soud se se závěrem žalovaného o účelovosti žádosti ztotožnil zejména kvůli jeho pobytové historii na území ČR, když zde žalobce pobýval po celou dobu bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, opatřil si padělané doklady totožnosti na různá jména, kterými se dle svých slov opakovaně prokazoval a dokonce si na ně zřídil i bankovní účet, čímž uvedl v omyl dotčený bankovní ústav a dopustil se tak dalšího protiprávního jednání. Pracoval na území ČR, ačkoliv k tomu neměl oprávnění. Z jeho jednání je tak nadevší pochybnost zřejmé, že již od roku 2009 narušoval právní řád ČR.

S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že byly naplněny zákonné předpoklady pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, že bylo tedy nutné rozhodnout o jeho zajištění, přičemž byl také naplněn účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění, jak byl formulován rozsudkem Nejvyššího správního soudu 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016 – 48, přičemž shodně s žalovaným považuje soud tento rozsudek na případ žalobce za přílehlavý. V dané situaci není podstatné, zda v poukazovaném rozsudku cizinec již mařil předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, a zda pobýval na území ČR neoprávněně po delší dobu než žalobce. Daný rozsudek je významný pro nyní posuzovaný případ tím, že v něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o*

vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. “

K tvrzení žalobce, že žalovaný činil závěry o jeho žádosti o mezinárodní ochranu ještě před tím, než o ní bylo správním orgánem rozhodnuto, přičemž argumentaci žalovaného, že jeho žádost je pouze účelová, neboť v ní neuvedl, žádné skutečnosti, které by svědčily o možné hrozbě pronásledování, či vážné újmy vůči osobě žalobce, soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalovaný měl v době rozhodování o zajištění žalobce k dispozici pouze žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 21. 10. 2017, ve které žalobce uvedl, že se nemá kam vrátit a bojí se o svůj život. Právě s ohledem na toto strohé konstatování poté posuzoval, žalovaný žádost jako účelovou, neboť se jednalo o skutečnosti, které museli být žalobci známy již dříve. Žalovaný dále uvedl svou úvahu, že z takového tvrzení žalobce lze usuzovat, že mu ve skutečnosti žádná újma při návratu do země jeho původu nehrozí. S takovýmto posouzením se soud ztotožňuje. Není pravdou, že by žalobce do své žádosti uvedl závažné a konkrétní skutečnosti, které by shora uvedenou úvahu žalovaného vyvracely. Pokud je uvedl až v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, tak není vinou žalovaného, že tyto okolnosti ve svém rozhodnutí nezohlednil, neboť je neměl při rozhodování o zajištění cizince k dispozici.

Co se týče tvrzení žalobce, že při své výpovědi do protokolu na Polici ČR po svém zajištění by ve stresu a protokol podepsal, aniž by věděl, co tam bylo, a že neřekl, že by se chtěl nejdříve vrátit na Ukrajinu, soud konstatuje, že považuje dané tvrzení žalobce za účelové. Cizinec, který by se nechtěl vrátit do země svého původu, by jistě nesouhlasil s vydáním rozhodnutí, na jehož základě by byl povinen opustit území země, v níž pobýval řadu let. A přesto žalobce po obdržení rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 10. 2017, č. j. KRPA-374139-16/ČJ-2017-000022 uvedl, že se nebude proti tomuto rozhodnutí odvolávat (viz str. 7 uvedeného rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 10. 2017, č. j. KRPA-374139-16/ČJ-2017-000022). Navíc by bylo zcela logické, že by se cizinec bránil, pokud by bylo rozhodnutí založeno na nepravdivých skutečnostech. Dále soud poukazuje na skutečnost, že z uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění (str. 3) jednoznačně vyplývá, že žalobce potvrzuje protokol o své výpovědi jako správný a úplný, což stvrdil svým podpisem.

K námitce žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval možností použití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, soud uvádí, že se tímto žalovaný zabýval na str. (4 a 5 napadeného rozhodnutí), přičemž soud neshledal, že by žalovaný v tomto směru pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, k němuž žalovaný dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění po dobu 8 let; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až v okamžiku svého zajištění, kdy však byly dány důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově (a to ze shora soudem vyložených důvodů); nerespektování právních řádů ČR, právě tím, že na jejím území pobýval neoprávněně, pracoval, i když k tomu neměl oprávnění a opakovaně se prokazoval padělanými doklady totožnosti, na jejichž základě si navíc založil účet v bance.

Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce, jeho pobytovou historii a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu.

Dále soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout ani závěry již shora zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 1Azs 349/2016-48: *„Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“*

I když je pravdou, že žalobce nemařil výkon žádného dřívějšího rozhodnutí o vyhoštění, resp. mu nebylo nikdy uloženo, a že rozhodnutí o vyhoštění uložené žalobci na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 10. 2017, č. j. KRPA-374139-16/ČJ-2017-000022 je první rozhodnutí o vyhoštění žalobce ze země ČR, které mu bylo uloženo, přičemž soud souhlasí i s tím, že paušálně nelze říci, že by ve všech případech, kdy jsou naplněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu by nebylo možné uložit cizinci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, nelze v daném případě o uložení zvláštního opatření uvažovat, neboť by nebylo jejich uložení účinné.

Soud považuje za odůvodněný závěr žalovaného, že z chování žalobce je seznatelné soustavné nerespektování právního řádu ČR, přičemž podávání žádosti o mezinárodní ochranu je zcela účelovým jednáním s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Dané představuje skutečnost podstatnou pro rozhodnutí o neúčinnosti zvláštních opatření ve spojitosti s ostatními rozhodnými skutečnostmi.

Na shora uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce má na území ČR přítelkyni, kterou si chce vzít, resp. že má dle svých slov na území ČR osobní vazby. Tento fakt sám o sobě ještě nezaručuje, že žalobce v případě uložení zvláštního opatření nebude mařit průběh řízení o své azylové žádosti. K tomu soud uvádí, že žalovaný nepochybil, ani pokud při svém rozhodování nevzal v úvahu skutečnost, že žalobce má na území ČR přítelkyni, se kterou žije, neboť tuto informaci neměl při svém rozhodování k dispozici. Naopak byl obeznámen se skutečností, kterou zohlednil při své rozhodování, a to, že žalobce má bratra, přítelkyni a syna na Ukrajině, kam se chce dobrovolně vrátit.

Soud má za to, i když žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, že žalobci nebylo po celou dobu jeho pobytu na území ČR uloženo správní vyhoštění, resp. že správní vyhoštění uloženému na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m.

Prahy ze dne 14. 10. 2017, č. j. KRPA-374139-16/ČJ-2017-000022 je jeho prvním, že daná skutečnosti nic nemění na tom, že žalovaný dospěl ke správnému závěru o to, že žalobce je nutné zajistit ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a že v jeho případě nelze uložit zvláštní opatření ve smyslu § 47 téhož zákona.

Dále soud v této souvislosti uvádí, že není zcela zřejmé, co měl žalobce na mysli, když uvedl, že žalovaný nezohlednil to, že nemaří současné rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný jednoznačně dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo ho pozdržet. Vzhledem k tomu, že byl žalobce ode dne rozhodnutí o jeho vyhoštění zajištěn, a to nejprve na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství hl. m. Prahy ze dne 14. 10. 2017, č. j. KRPA-374139-19/ČJ-2017-000022 a posléze byl tzv. „přezajištěn“ na základě nyní žalobou napadeného rozhodnutí, neměl žalobce doposud ani jinou možnost k tomu, aby se pokusil o maření nebo pozdržení výkonu správního rozhodnutí jiným způsobem, než podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu.

Co se týče námitky žalobce, že žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, soud uvádí, že z takového to obecného tvrzení žalobce není zřejmé, jaké další důkazy by měly být dle jeho názoru žalovaným ještě prováděny. Pokud měl v této souvislosti žalobce na mysli např. listiny prokazující, že žalobci nikdy předtím nebylo uloženo správní vyhoštění, soud konstatuje, že daná skutečnost nesvědčí např. o větší spolehlivosti žalobce nebo o neúčelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný nebyl povinen takovouto listinu obstarávat, jelikož by nemohla na rozhodnutí, ke kterému dospěl ničeho změnit. Žalobce nesmí opomíjet skutečnost, že samotný fakt, že mu nebylo za 8 let jeho neoprávněného pobytu na území ČR uloženo správní vyhoštění, v porovnání s faktem, že během celé této doby se dopouštěl protiprávního jednání a porušování právního řádu ČR, není natolik rozhodující, že by to mohlo zvrátit závěr, ke kterému dospěl žalovaný ve svém rozhodnutí, tedy že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu účelově s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění a v jeho případě nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážil všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, měl na zřeteli základní zásady správního práva a své rozhodnutí řádně zdůvodnil v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud neprováděl žalobcem navržené důkazy rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ve věci mezinárodní ochrany ze dne 08. 11. 2017, č. j. OAM-155/LE-LE05-LE26-2017, spisovým materiálem Ministerstva vnitra České republiky vedený pod č. j. OAM-155/LE-LE05-LE26 a výpovědí žalobce, a to pro nadbytečnost. Veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného má soud s ohledem na shora uvedené za prokázané.

Soud v této souvislosti opětovně poukazuje na fakt, že je vázán skutkovým a právním

stavem v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, nemůže k tvrzením neuvedeným ve správním řízení před žalovaným zásadně přihlížet.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 19. prosince 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.